

Sygn. akt VI Ka 133/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja

Sędziowie SO Edyta Gajgał SR del. do SO Maria Migoń-Karwowska (spr.)

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015r.

sprawy **J. W.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 21 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 38/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. W.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 133/15

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że:

I. w nocy z 18/19.05.2014 r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W., dokonał kradzieży z włamaniem do garażu znajdującego się na ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu rygli w drzwiach garażu przedostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądotwórczego, młota udarowego m-ki V., migomatu m-ki V. (...), szlifierki kątovej, obcinarki do rur PCV, radia samochodowego, szlifierki stołowej, spawarki m-ki B. o wartości łącznej 4.250 zł na szkodę J. R. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

II. w nocy z 12/13.05.2014 r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W., dokonał kradzieży z włamaniem do garażu usytuowanego za posesją nr (...) ul. (...). w ten sposób, że po uprzednim ucięciu klódek zabezpieczających drzwi przedostał się do wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przewodów

elektrycznych, podręcznego odkurzacza samochodowego, lampy przenośnej, wiertarki elektrycznej oraz skrzynki narzędziowej z narzędziami o łącznej wartości 600 zł na szkodę M. C.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

III. w nocy z 12/13.05.2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczenia gospodarczego przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim przecięciu dwóch klódek zabezpieczających drzwi przedostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia spawarkę inwertorową m-ki B. (...), półautomat spawalniczy S.o numerze (...), wiertarkę stołową, dwie szlifierki kątowe m-ki R. na tarcze 125 mm, dwie szlifierki kątowe m-ki R. na tarcze 230 mm, nożyce do cięcia prętów, wózek dwukołowy, przewód elektryczny dł. 25 m o wartości łącznej 4.700 zł na szkodę Miejskiego Centrum (...) w K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

IV. w nocy z 18/19.05.2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do piwnicy przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu skobla drzwi wejściowych przedostał się do jej wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia plastikową walizkę zawierającą wiertarkę udarową m-ki E., wkrętarkę akumulatorową m-ki E., wyrzynarkę m-ki E., szlifierkę kątową m-ki E., piłę tarczową m-ki E., wiertarkę udarową m-ki B. w walizce plastikowej, gwintownicę wraz z gwintownikami w walizce plastikowej, dwa pudełka z otwornicami, klucze ręczne oczkowe i nasadowe, piłę tarczową, nożyce elektryczne m-ki M., sztyfciaarkę do wbijania gwoździ, wanienkę plastikową, pace, kielnie, pudełko z uszczelkami o wartości łącznej 7.000 zł na szkodę K. L.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

V. w nocy z 9/10.06.2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do garażu przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim przecięciu klódek zabezpieczających drzwi wejściowe przedostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 44 szt. zabezpieczeń elektrycznych typu "s", około 500 metrów przewodów elektrycznych różnego rodzaju, siekierę m-ki F., 5 szt. lampek elektrycznych. 2 szt. wentylatorów, 9 szt. wkrętałów, 2 szt. noży do tapet, klucz nasadowy o wartości łącznej 1.100 zł na szkodę G. K. oraz skrzynię narzędziową zawierającą kołowrotek C., wędkę podlodową z kołowrotkiem B., 2 szt. kluczy płaskich oczkowych, 3 szt. Wkrętałów, klucz nastawny, sygnalizator badań o wartości łącznej 300 zł na szkodę J. T.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VI. w nocy z 9/10.06.2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczenia gospodarczego przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim usunięciu dwóch klódek zabezpieczających drzwi wejściowe przedostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia podkaszarkę spalinową do trawy m-ki N. (...) oraz kosiarkę spalinową do trawy m-ki N. (...) o wartości łącznej 1.500 zł na szkodę D. D.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VII. w nocy z 2/3.06.2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do garażu przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim przecięciu dwóch kabłąków metalowych, na które zapinane są klódki, zabezpieczających drzwi wejściowe, przedostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 4 szt. kół samochodowych z felgami stalowymi o wartości łącznej 1000 zł na szkodę J. R. (2) oraz rower m-ki A. (...) o wartości 700 zł na szkodę H. W.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VIII. w drugiej połowie maja 2014 r. w K., woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do garażu usytuowanego na posesji przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu kraty metalowej zabezpieczającej okno przedostał się przez nie do wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia wiertarkę koloru srebrno-niebieskiego, komplet kluczy nasadowych m-ki V., komplet kluczy imbusowych Y. w skrzynce metalowej, prostownik, przedłużacz elektryczny o dł. 50 m., szlifierkę kątową m-ki P., komplet kluczy płasko-oczkowych m-ki K. o wartości łącznej 800 zł na szkodę S. K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 38/15:

1. uznał J. W. za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I - VIII części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 279 § 1 k.k., przy czym przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwu) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec J. W. kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 4 k.k. zobowiązał J. W. do kontynuowania nauki;
4. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał J. W. w okresie próby pod dozór kuratora;
5. na podstawie art. 415 § 3 k.p.k. pozostawił powództwa cywilne prokuratora bez rozpoznania;
6. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. M. kwotę 752,76 zł;
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił J. W. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego J. W. co do winy w części dotyczącej zarzutów III i IV aktu oskarżenia. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia - art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 5 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego sprawy co skutkowało przyjęciem odpowiedzialności oskarżonego za kradzież z włamaniem na szkodę (...) w K. i na szkodę K. L., podczas gdy nie ma ku temu wystarczających podstaw, także w świetle wyjaśnień samego oskarżonego z 26.08. 2014 r. /k. 266-267/ z uwagi na ich ogólnikowość, przy jednoczesnym braku innych dowodów obciążających, a nadto rozstrzygnięcie wątpliwości co do jego winy w tym zakresie na niekorzyść oskarżonego /art. 438 pkt. 2 k.p.k./.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił też, iż Sąd orzekający konstruował ustalenia faktyczne w oparciu o dowód z eksperymentu procesowego, w którym oskarżony występował w charakterze świadka, a zatem walory dowodowe z tej czynności wygasły wraz z postawieniem J. W. zarzutów i zmianą jego roli procesowej.

Stawiając te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu wskazanych zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanego w uzasadnieniu apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania poprzez ujawnienie i konstruowanie ustaleń faktycznych w oparciu o protokół eksperymentu procesowego, podczas której to czynności oskarżony występował w charakterze świadka, wskazać należy, iż Sąd rozpoznający sprawę rzeczywiście dopuścił się obrazy przepisu art. 394 k.p.k. Jak wynika z zapisów w protokole rozprawy (k. 332v.) Sąd, w trybie art. 394 k.p.k., uznał za ujawniony, bez jego odczytywania, dowód z protokołu eksperymentu procesowego przeprowadzonego z udziałem J. W.. Eksperyment procesowy, co potwierdza protokół znajdujący się na kartach 165- 167 akt sprawy, został przeprowadzony w dniu 13 czerwca 2014 roku i w tym czasie J. W. posiadał status świadka, bowiem postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało mu ogłoszone w dniu 26 sierpnia 2014 r. (k.255v.). Jest rzeczą oczywistą, iż nie wolno odczytywać ani protokołu z zeznań złożonych w charakterze świadka przez osobę, która następnie stała się oskarżonym, ani dokumentów sporządzonych w związku z tym przesłuchaniem. Niedopuszczalne jest jakiegokolwiek dowodowe wykorzystanie zeznań złożonych przez oskarżonego. Podglądy doktryny i orzecznictwa w tej kwestii są jednoznaczne. Tymczasem protokół eksperymentu

procesowego zawiera zeznania J. W., złożone przez niego jako świadka. W świetle powyższego stwierdzić należy, iż ujawnienie tego dowodu stanowi naruszenie przepisu art. 394 k.p.k. Dowód ten stanowił też m.in. podstawę czynionych przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych (k.343v., 344-344v.). Uchybienie to jednak nie miało istotnego wpływu, w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k., na treść wyroku wydanego wobec J. W.. „O istotnym wpływie obrazy przepisów postępowania na treść orzeczenia można mówić dopiero wtedy, gdy zasadnie wykaże się, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło" (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28.06.2012 r. sygn. akt II AKa 137/12, Lex nr 1213767). W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi, bowiem kwestie sprawstwa i winy oskarżonego J. W. w zakresie czynów opisanych w punktach III i IV aktu oskarżenia Sąd meriti rozstrzygnął także w oparciu o inne dowody, a przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego złożone przez niego w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśnienia współoskarżonego K. W., zeznania świadków przywołanych w uzasadnieniu wyroku, protokoły przeszukania, protokoły oględzin, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołów eksperymentu procesowego przeprowadzonego z udziałem współoskarżonego K. W. i protokoły okazania. Z tych względów podniesiony w tym zakresie zarzut nie jest na tyle istotny, żeby mógł stanowić podstawę do uwzględnienia zawartego w apelacji wniosku o wydanie przez Sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego.

Przechodząc do podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 k.p.k. stwierdzić należy, iż jest on bezzasadny. Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż w świetle zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, pomijając przy tym dowód z eksperymentu procesowego przeprowadzonego z udziałem J. W., Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie, po wyłączeniu wskazanego wyżej protokołu eksperymentu, pozwala na przyjęcie, iż Sąd Rejonowy w sposób wystarczający i pełny zebrał dowody, na ich podstawie, po dokonaniu ich oceny, prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 k.p.k. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była poprzedzona ujawnieniem całokształtu okoliczności w sposób podyktowany zasadą prawdy materialnej, stanowiła wynik rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, zaś analiza okoliczności została poczyniona z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i reguł prawidłowego rozumowania. Sąd Okręgowy nie stwierdził, by ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy wykazywała istnienie błędów natury faktycznej, jak pominięcie w ocenie pewnych istotnych dowodów, niezgodności z treścią dowodu. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, a więc błędów rozumowania i wnioskowania. Wyrażone w pisemnym uzasadnieniu wyroku wnioski Sądu Rejonowego nie wykraczają poza granice ocen określonych treścią art. 7 k.p.k.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo i należycie umotywował, dlaczego uznał za wiarygodny dowód z wyjaśnień złożonych przez J. W. w postępowaniu przygotowawczym, zaś odrzucił jako niewiarygodne jego wyjaśnienia złożone podczas przewodu sądowego. To, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony złożył ogólnikowe wyjaśnienia, co podnosi obrońca w apelacji, nie stanowi wystarczającego argumentu do przyjęcia tezy, że w oparciu o te wyjaśnienia niemożliwe jest konstruowanie ustaleń faktycznych. Podkreślić należy, iż przed złożeniem wyjaśnień w toku dochodzenia, w tym samym dniu, tj. 26 sierpnia 2014 r., oskarżonemu ogłoszono postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Oskarżony, składając wyjaśnienia odniósł się do tych zarzutów, przyznając się do popełnienia wszystkich ośmiu zarzuconych mu czynów (k.266v.). Słusznie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji, dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, na kwestię udziału w tym przesłuchaniu matki oskarżonego i jego obrońcy, co przekonuje o braku możliwości wpływania na wyjaśnienia oskarżonego. Oskarżony został prawidłowo zapoznany z treścią postanowienia o przedstawieniu zarzutów, co potwierdził własnoręcznym podpisem, a zatem dokładnie wiedział do jakich czynów się przyznaje. Nie zakwestionował podczas tego przesłuchania żadnych okoliczności związanych z zarzuconymi mu przestępstwami, a jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, gdyby w rzeczywistości któregoś z zarzuconych mu czynów nie popełnił, to niewątpliwie nie przyznałby się do tego w obecności matki i obrońcy, a także żaliłby się na wcześniejsze zachowanie funkcjonariuszy policji, słuchających go uprzednio w charakterze świadka. Zauważyć także należy, iż wersja o niepopełnieniu przestępstw na szkodę Miejskiego Centrum (...) w K. i K. L. pojawiła się dopiero w postępowaniu sądowym, po tym jak oskarżony został zaznajomiony ze wszystkimi materiałami postępowania

i dowiedział się o tym, iż nie znaleziono w wyniku przeszukania żadnych przedmiotów skradzionych na szkodę Miejskiego Centrum (...) w K. i K. L.. Przy uwzględnieniu tych okoliczności wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie nie mogły zostać uznane za wiarygodne, w przeciwieństwie do tych, które złożył w postępowaniu przygotowawczym. Nie sposób zatem zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż nie było wystarczających podstaw do przyjęcia odpowiedzialności J. W. za kradzież z włamaniem dokonane na szkodę Miejskiego Centrum (...) w K. i K. L.. W ramach swobodnej oceny dowodów Sąd Rejonowy był władny w taki sposób, jak to uczynił w uzasadnieniu wyroku, ocenić wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie, zaś Sąd Okręgowy ocenę tę uznaje za prawidłową i zgodną z art. 7 k.p.k.

Wbrew temu co podnosi skarżący wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym nie stanowią zresztą jedyne dowodu, w oparciu o który Sąd Rejonowy poczynił ustalenia dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego J. W.. Dokonując tych ustaleń Sąd orzekający przywołał również dowód z wyjaśnień współoskarżonego K. W.. Tymczasem z wyjaśnień K. W. wynika, że J. W. przynosił mu na przechowanie przedmioty, pochodzące w innych włamaniami niżeli te, których dokonali wspólnie. Były wśród nich młoty, kosiarki, piły, szlifierki. Przedmioty te chował za rzeką i starym stadionem (k. 159). W świetle powyższego nie można się zgodzić ze skarżącym, iż nie odnalezienie na terenie posesji zamieszkiwanej przez J. W. przedmiotów pochodzących z przestępstw popełnianych na szkodę Miejskiego Centrum (...) w K. i K. L. automatycznie świadczy o tym, iż oskarżony czynów tych nie dokonał. Zresztą nie wszyscy pokrzywdzeni skradzione na ich szkodę przedmioty odzyskali, co obrońca oskarżonego pominął. Mianowicie, poza Miejskim Centrum (...) w K. i K. L. nie odzyskali żadnego ze skradzionych im przedmiotów także pokrzywdzeni M. C. oraz J. R. (2), a popełnieniu przestępstw na szkodę tych pokrzywdzonych oskarżony przecież nie przeczył. W świetle powyższego argument skarżącego przywołany w apelacji, wedle którego brak dowodów materialnych w postaci dowodów rzeczowych pochodzących z dwóch czynów świadczy o niemożliwości przypisania oskarżonemu winy w tym zakresie jest chybiony.

Godziło się również zauważyć, iż oba kwestionowane przez skarżącego przestępstwa zostały popełnione na ul. (...) w K., tj. w tym samym rejonie co inne przypisane mu czyny (pkt V, VI, VII a/o). Również skradzione w tych dwóch przypadkach przedmioty są takiego samego rodzaju, co przy wszystkich pozostałych kradzieżach z włamaniami.

Sąd nie dopatrył się też obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Obraza art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k., wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Dodać przy tym należy, że zasada ta nie wchodzi w grę, jeżeli wątpliwości zgłasza jedynie autor środka odwoławczego, a nie miał ich (jak w niniejszej sprawie) Sąd orzekający, który dokonał stanowczych, zgodnych z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. ustaleń faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2006 r., III K 195/05, OSNKW z 2006 r., z. 4, poz. 39, str. 45). W przedmiotowej sprawie Sąd orzekający nie naruszył tegoż przepisu, bowiem w sprawie nie występują nie dające się usunąć wątpliwości, które Sąd Rejonowy wbrew zasadzie określonej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnąłby na niekorzyść oskarżonego.

Wymierzona oskarżonemu J. W. za przypisane mu przestępstwa kara nie jest z całą pewnością karą surową. Kara została wymierzona praktycznie w dolnych ustawowych granicach zagrożenia.

W tym stanie rzeczy - mając na uwadze całokształt omówionych wcześniej okoliczności - Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. W. utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29.05.1982 r. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60 zł, w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług z tytułu jego udziału jako obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, nie pracującego, ucznia szkoły zawodowej i pozostającego na utrzymaniu matki Sąd odwoławczy zwolnił go od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze (art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).